

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 188/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. G. S., K., zastúpenej advokátom JUDr. L. S., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 224/2011 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. G. S. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. G. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 224/2011 a jeho rozsudkom z 27. marca 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 12 C 61/09 zo 14. júna 2011 zamietol žalobný návrh sťažovateľky a Ing. R. S. na určenie, že ich právne záväzky ako povinných zakotvené v notárskej zápisnici č. N 53/2008 neexistujú. Krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľky pre odňatie možnosti konať pred okresným súdom (konkrétne osobne vypovedať) preskúmal postup a rozsudok okresného súdu a napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

3. Sťažovateľka vyjadruje nespokojnosť s postupom a následným rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že v konaní bolo porušené predovšetkým jej právo na prítomnosť na pojednávaní, ako aj porušenie spočívajúce v nevykonaní dôkazu jej výsluchom. Zároveň v sťažnosti uviedla, že 9. mája 2012 podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Z pripojeného dovolania je zrejmé, že jeho obsahom sú identické námietky sťažovateľky uplatnené aj v ústavnej sťažnosti.

4. Sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom rozhodol o porušení označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom krajského súdu, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ústavný súd konštatuje, že nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

7. Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

8. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka (ako sama uviedla) dovolanie z dôvodov podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má teraz Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Nie je totiž možné, aby právomoc poskytnúť ochranu označeným právam mal Najvyšší súd Slovenskej republiky a zároveň aj ústavný súd.

9. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2012